

Hương Cũ

Hàng Bè

ần nửa thế kỷ sau tui gặp lại Anh trong một hoàn cảnh thật tình cờ.

Anh nói Anh vẫn còn thương tui như ngày cũ.

Tôi vẫn tin Anh như ngày xưa tui đã tin Anh. Cái tuổi trăng tròn mười sáu của thuở hoa niên đầy mộng mị. Cái thuở ngồi bên nhau mà không dám cầm tay, đi bên nhau mà không dám chạm vào nhau. Rứa mà cũng hẹn hò da diết với nhau gần cả năm!

Anh và tui đều người xứ Huế. Anh ở bên ni sông, tui ở bên tê bờ sông. Nhà tui ở dọc theo đường Hàng Bè, nhìn qua bên sông, trước mặt là chùa Diệu Đế. Nơi hẹn của hai đứa là Cầu Gia Hội. Anh vẫn hằng mong muốn băng qua cầu, tới gần nhà để đón đưa tui, mà tui không dám cho, sợ Mẹ hay người quen bắt gặp, nên tui quyết định lấy cây cầu làm điểm hẹn. Mỗi chiều thứ bảy chúng tôi hẹn hò. Anh có tật hay lo nên cứ tới trước giờ hẹn để đứng chờ. Chia cây cầu làm hai, Anh đứng ngay chính giữa, tay ôm thành cầu, thấy tui đến từ đằng xa, đi dọc theo bờ sông, anh đưa cao tay lên vẫy vẫy ngoắt ngoắt và chạy xuống đầu cầu đón tui. Rồi chúng tôi lững thững đi bên nhau, lang thang như những ông bà già đi dạo mát công viên, quay tới quay lui hai vòng, hết cầu Gia Hội dọc tới cầu Đông Ba, đi ngược về cầu Gia Hội, đứng một lúc bên nhau, nhìn xuống giòng sông Hương êm đềm trôi chảy qua cầu, nói năm điều ba chuyện dặn dò bằng quơ, xong chia tay nhau, ai về nhà nấy.

Không biết phần Anh, con trai thì răng, nhưng phần tui, con gái khổ lắm, chiều thứ bảy mô cũng bày đặt chuyện ra để nói láo. Xin phép Ba Mẹ, khi thì đi mượn sách, khi thì đi chép bài nhà nhỏ bạn. Cứ mỗi lần như rứa là tui sửa soạn chỉnh tề trước để Mẹ không nghi nan là tui nói láo, Mẹ tưởng đi chép bài nhà bạn thiệt, chứ không phải đi chơi với bồ! Những ngày hẹn hò với Anh, Mùa Hè thì nghiêng nghiêng nón lá bài thơ, Mùa Thu đến, lá vàng rơi, để trốn gió heo may, thêm cái áo len hồng. Đông về với gió bắc mưa phùn lạnh lẽo thì đem áo len dày, áo mưa kiểu mới ra diện. Nhớ mấy nhỏ bạn Đồng Khánh cứ gần cuối tuần là rủ nhau đi dạo phố, coi áo quần, hàng mới ở Sài Gòn đã về chưa và nhân tiện "đi nghề" bà Mỹ Thắng, bà chủ của một tiệm buôn lớn ngay mặt đường. Ui chao, đó là một trong những người đẹp của xứ Thần Kinh mà tui mê mệt.

Hình như không phải chỉ tui thôi. Ở lứa tuổi nớ của tui, mấy anh lớn, mấy cậu lớn còn mê mệt hơn. Tui biết chuyện ni rất rõ là vì tui có hai ông Cậu, ngày mô cũng rượt tới, rượt lui đường Ngã Giữa, với đường Trần Hưng Đạo để coi người đẹp. Hôm mô thấy được dung nhan người đẹp, thì về nhà mặt mày tươi rói, hớn hở; bữa mô xui, lượn tới lượn lui cả hai chục lần, không chộ được dung nhan người trong mộng, ôi thôi về nhà, dắc xe vô, ông mô, ông nớ, mặt mày một đồng. Tui mà liếc liếc thấy hai bộ mặt đó là tui trốn luôn, chui vô trong buồng đóng kín cửa lại, không dám chàng ràng đi qua đi lại trong phòng khách. Với tâm trạng nớ, mà một trong hai ông cậu chộ được tui là tui lãnh đủ. Nếu cả hai cùng chộ một lần là kể như đời tui đi thẳng xuống với Diêm Vương luôn.

Tui đã thuộc nằm lòng mấy câu hỏi "chiếu tướng" ni khi mấy ông cậu có tâm sự buồn ròi:
- Nì, Tý Nì, đã ôn xong bài chưa? ngày mô thi vạ vật, ngày mô thi anh văn, còn lý hoá?

Còn ông cậu tê thì:

- Nì, Tý Nì, đem sách toán ra đây. Mấy phương trình giải xong hết chưa?

- Bài tập hôm qua cho, làm xong chưa? đưa đây coi.

Có khi Cậu lớn còn gõ nhịp nhịp cây thước trên bàn nữa chớ. Thôi thì tui mặt mày bửng lững. Tui không dám vô phép để trách Mẹ tui, nhưng mỗi lần nghe như rứa tui cứ ao ước chi được đổi tên khác đi cho ròi. Mẹ ơi, rằng Mẹ không đặt cho con cái tên chi khó kêu một chút, để hai cái ông cậu ác ôn ni khỏi hờ ra một chút là Tý Nì, Tý Nì, Tý Nì cả ngày, nghe mà phát mệt!

Đã hai ba lần ròi, tui vô ý bị chộ:

- Nì, Tý Nị, cả ngày chơi với ăn không rửa? gần thi rằng không chộ ôn bài?

Kỳ nì trụt điểm là chết đa nghe!

Biết chắc cậu mình bị sảng vì cái vụ thất tình rồi, tui rầu thúí ruột, mà cũng phải ráng nghe cái hàm răng, có cái răng khểnh duyên dáng ra cười lỏn lỏn với cậu:

- Dạ, mới thi tam cá nguyệt xong mà cậu, ba tháng nữa mới thi lại lận.

Cậu tỉnh bơ không trả vốn trả lời, đủng đả đủng đĩnh đi ra ngoài sân nhìn trời, nhìn đất mần như tui nói với ai rửa đó tề.

Nhiều khi nghĩ cũng oan ức ghê. Cha Mạ thì không la, mà cứ bị hai cái ông cậu khó khăn nì la hét hoài. Phải chi mà lớn hơn tui cho nhiều đi. Không, một ông thì hơn tui có ba tuổi ruồi chơ mấy, vừa ra khỏi trường Quốc Học năm tề, bây chừ đang học Đại Học Sư Phạm. Ông cậu nọ thì tra hơn ông cậu nì một tuổi, cũng Đại Học Sư Phạm luôn. Lạ, cái dân Huế, ai cũng ưng vô đại học sư phạm là rằng chớ, bộ con gái Huế ưng lấy chồng đi dạy lằm à? Nói thì mới nhớ, năm ngoái ông thầy dạy tui tui mê một chị lớp trên, mê như điệu đổ, tán tỉnh, nói năng hay ho mần răng mà chị ấy bỏ học ngang xương, chịu đám cưới, về nâng khăn sửa túi cho ông thầy; mới có một năm, không thèm thi tú tài, sinh được thằng con thiệt dễ thương rồi tề. Tui tui đám nữ sinh phục lẫn cả hai người, phục thầy vì thầy to gan dám của chị là người đẹp sáng giá trong trường, phục chị vì chị dám cả gan hò hẹn, bỏ bịch với thầy rồi tương bưng đám cưới, đẻ con, lại còn tuyên bố một câu xanh dờn là cái bằng tú tài đâu quý bằng thằng con của chị! Đúng! Trời thương cho cợ năm thằng con thì cứ rửa mà nhân lên, mấy chục cái bằng tú tài mà không có? Nói như ôn mê mình hay nói, con hơn cha là nhà có phúc, biết mô không phải chỉ có cái bằng tú tài, mà e cử nhân, tiến sĩ, e tới mô mô nữa lận chớ....

Nhắc tới cái bằng Tú Tài, hồi xưa thì tui ghét cay, ghét đắng, lại sùng ma hai cái ông Cậu là rửa đó!

Mà cũng nhờ bị la hét, kèm kẹp thúc bách, nhứt là khi hai ông Cậu ở trong cái trạng huống thất tình nớ, làm tui quá sợ nên phải cúi đầu học gạo, mới có được hai tấm bằng tú tài hạng Bình. Vô đại học phất lên như điều gặp gió! Nếu hai ông cậu mà không thất tình bà MT, về nhà không quạu cợ, không la hét om sòm, cứ hiền khô, xiu xiu, ỉn ỉn thì đứa cháu gái mới có mười mấy tuổi ranh nì mà đã bỏ bịch, mộng mơ, lẳng mạn như ri, thì dù có qua khỏi cái tú tài, cũng chỉ nhờ.... đậu vớt mà thôi!!

Mùa Đông đến, trời lạnh căm, dân Huế mình, ai còn lạ chi cái lạnh của mùa đông xứ Huế nữa.

Những buổi hẹn hò trong giá buốt, làm sao chịu nổi hè?

Tui không muốn về nhà Anh ngồi, dù Mẹ anh hiền lành, rất thương tui, nên Anh đành phải tiễn đưa tui về sớm. Trùm áo len, đội áo mưa, đi dạo dưới mưa cùng với người yêu thì thơ mộng biết mấy. Nhưng sau một trận cảm cúm kinh hồn của tui, Anh phát sảng và một một, hai hai đòi đến nhà xin gặp Ba Mạ tui để xin phép tới nhà chơi và thăm tui hằng tuần.

Ui chao ơi, Ba tui nghiêm khắc thức rửa mà tui dám na Anh về gặp à? Chết đi tui còn thấy an toàn hơn.

Câu nói của Ba lập đi, lập lại tui còn thuộc nằm lòng mà:

- Đi học là lo học, không bồ, không bịch, không đi chơi, không đãng trí.

Còn lưa đồng thơ tình mấy anh trồng cây si gửi đến tới tấp, Ba phớt qua rồi đem xé toạc toạc hết, có khi còn không thèm đọc nữa, nội thấy tên tui, xé bỏ hết thùng rác.

Rồi rần he, rần he như thử tụng kinh:

- Nì, Ba Mạ dặn đây, trong nhà nì con gái cũng như con trai, đứa mô cũng phải ra trường đại học cho có bằng cấp đã mới nói tới chuyện lấy vợ lấy chồng, nghe chưa!

Eo ôi, rửa là Ba Mạ tui theo trường phái " PHI ĐẠI HỌC BẤT THÀNH PHU PHỤ " rồi đa.

Anh coi mần răng mà tui dám dắc anh về.

Tui thì còn trung học, chưa thi được cái bằng tú tài mô hết.

Còn Anh, hỡi ơi, mới vô ngồi banc giảng đường đại học chưa tới hai năm!

Tui lỡ lãng mạng thương Anh vì Anh không đẹp trai nhưng học giỏi có tiếng dớt trường.

Nhưng nếu theo chỉ tiêu của Ba Mẹ tui thì đường còn xa lắc Anh ơi.

Mùa Đông lạnh lẽo qua đi.

Rồi Mùa Xuân tình tự đến. Hai đứa vẫn hẹn hò đứng đỉnh rong chơi.

Cuộc đời ầm ĩ như giòng nước Sông Hương xuôi chảy bình an trong lòng xứ Huế.

Vẫn ánh mắt đắm thắm, vẫn nụ cười buồn khi phải chia tay. Anh vẫn chưa một lần nắm lấy bàn tay của tui, chưa một lần tìm thử bàn tay tui coi có ấm áp không Anh...

Nhưng ánh mắt nhìn tui dịu dàng đó còn bao la hơn cả ngàn câu nói, cả vạt cái nắm tay.

Phần tui, cứ lững thạ lững thững đi bên Anh mỗi chiều thứ bảy, nghe hạnh phúc dài như vô tận, thời gian như ngừng lại, không gian lắng xuống, chỉ còn tui với Anh trên thế gian này.

Sắp vào Mùa Hạ thì Anh báo tin cho tui biết sẽ lên đường đi du học bốn năm, mỗi năm nghỉ hè anh sẽ về thăm tui. Còn như tui không muốn thì Anh sẽ không đi, vẫn tiếp tục học ở đây.

Tui làm sao nói không cho được vì Anh học quá giỏi đi. Anh nhận được cùng lúc tới ba cái học bổng, tui phải thôi thúc cho Anh ra đi thì tương lai mới rõ ràng.

Còn tui, chưa thi tới tú tài, nếu còn Anh ở một bên, hết hẹn tới hò, lén phéng có ngày tới tai Ba tui, thế nào tui cũng bị đem ra chặt cái đầu....

Ngày Anh ra đi, hai đứa nước mắt lưng tròng. Ưng gục đầu vào vai nhau để khóc cho đã mà không đứa nào dám. Chỉ nhìn nhau qua màn lệ. Anh dặn tui ráng chờ Anh nghe, tui gạt đầu mắt rưng rưng. Ngày ni Anh đi xa ngàn dặm rồi mà hai đứa vẫn chưa cầm tay nhau để cho tay tui được một lần ấp ủ trong bàn tay ấm áp của Anh. Tuần mô Anh cũng viết thư đều đều về cho tui. Tui hay lén đọc thư tình trong giờ học mà may chưa lần mô bị thầy bắt gặp. Lỡ may bị bắt được, thế nào cũng sẽ bị phạt quì trên bảng đen, và thư tình sẽ bị đọc lên cho cả lớp nghe, hoặc là cả tui, cả thư tình sẽ bị giải lên Bà Giám Thị!!

Thư tình Anh viết rất hay.

Anh có tài viết hay hơn tài nói vì trước kia Anh ít nói quá, cũng như tui, ít nói. Thuở nớ gần nhau, bên nhau mà mần như hai đứa cùng chìm đắm trong suy tư, để cho thời gian và không gian lắng đọng, ấp ủ chung quanh. Giờ đây, xa tui, Anh tự do rồng bay phượng múa, Anh chẳng dấu cái chi trong lòng Anh nữa. Anh viết ra hết trơn những gì trước kia bên tôi Anh ngại nói, Anh không nói được, hoặc là Anh không dám nói - mà theo lời Anh diễn dịch bây giờ là vì thấy tui nghiêm quá - và Anh cũng thiệt thà thú nhận rằng trước kia, khi đi cua được tui anh mừng hết lớn, Anh đã thắng hết bao nhiêu đứa bạn, bao nhiêu cái đuôi dài lòng thông theo đuôi sau lưng tui, nhưng anh hỏi tui vì rằng mỗi lần đi dạo chơi, anh nói chi tui cũng chỉ cười mím chi, không trả lời, trả vốn. Tui đã làm Anh rất lo vì Anh sợ mất tui và Anh không biết phải làm cách chi cho tui vui và vừa ý nên Anh đành tự mản nguyện với hạnh phúc đơn sơ là được gặp và được gần gũi bên tui mỗi cuối tuần. Anh sống trong niềm hy vọng bao la một ngày kia, tấm chân tình của Anh sẽ " làm cho tui động lòng từ tâm " để sự nghiêm khắc, cao kỳ, ngự trị nơi sâu thẳm trong lòng người con gái Huế quá đoan trang, thủy mị như tui sẽ nhạt dần, nhạt dần đi, để cho Anh có được chút hạnh phúc, bình thường, đơn giản mà Anh hằng mong ước!!

Anh ơi, đọc thư Anh mà tui cảm thương Anh quá. Tui muốn khóc. Anh đã khổ vì tui trong niềm hạnh diện và Anh đã chịu đựng tui tới rứa rằng Anh? Chừ đây, qua những giòng thư ân tình của Anh, tui mới khám phá và cảm nhận ra rằng tui đúng là thứ loại điển hình, là hiện thân của những người con gái Huế đoan trang, thực nữ, cả một đời uống nước sông Hương, ngày trong, ngày đục, máu lãng mạn thì cuồn cuộn chảy trong tim, hòa tan trong từng làn da, thớ thịt, mà nét đoan trang, nhu mì, mẫu mực vẫn yên bình ngự trị trên làn môi, khoé mắt, để xuyên qua mái

tóc mây đùa chơi với gió, biểu tượng của một thực nữ cổ kính, giữa chốn thần kinh phong kín lớp lang....
Như lòng Hương Giang cuộn cuộn trong những ngày bão táp gió mưa, mặt sông vẫn trở về trạng thái bình an, phẳng lặng, vẫn thâm trầm êm ả trôi...

Có phải chăng đây là biểu tượng thiết tha của người con gái Huế của đất thần kinh ngàn đời cổ kính niêm phong?

Ngày tháng trôi qua, năm tháng trôi qua, vật đổi sao dời...

Rồi một ngày mình đã mất nhau, tức tử như ngày nào mình đã mất quê hương.

Còn lại trong tui, những mất mát xót xa, những đau buồn miên viễn.

Còn lại trong Anh, cái gì đây? Một cái đan tay muôn đời Anh hối tiếc? Những dòng thơ tình tự Anh không kịp viết nốt cho Em?

Có trễ tràng? Có muộn màng quá không Em, người con gái Huế suốt đời mộng mơ....

Hàng Bè